

προσευχή συνειδητά ή υποσυνείδητα, έμμεσα ή άμεσα, πλήρως ή ατελώς, έχει την κεντρικότερη θέση στα θρησκευτικά βιώματα του ανθρώπου και απολετεί «την λυδίαν λίθον» της γνησιότητας και πληρότητας αυτών.

Στον εξωχριστιανικό, αλλά και στο χριστιανικό θρησκευτικό κόσμο, πολλοί αντιμετωπίζουν την προσευχή ως αναζήτηση, ως ανάγκη, ως πρόβλημα, ως ασκητική επιδίωξη, ως μαγική πράξη, ως ηθική μεταρσίωση, ως γνήσιο προσωπικό διάλογο με τον Θεό ή το θείο, ως λατρευτική πληθωρικότητα ή ως εκστατική μυστικότητα.

Η προσευχή, όχι μόνον ως πανανθρώπινος ιστορικός θρίαμβος κατά του δεισμού και του υλιστικού θετικισμού, αλλά και ως απαύγασμα του πνευματικού είναι του ανθρώπου, ιδιαίτερα για το χριστιανό, αποτελεί την ευγενεστέρα έκφραση των επιδόσεών του και είναι συνάμα το σωσίβιο των αμαρτανόντων, το πύρινο άρμα των αγίων, το Προδρομικό δώμα της Πεντηκοστής, η δόξα των Αγγέλων, η μυστική προσπέλαση των αρρήτων μυστηρίων της Θείας Οικονομίας, ο μυστικός θάλαμος όπου συναντάται ο πεσμένος άνθρωπος με τον Λυτρωτή του.

Από το βιβλίο: «Μάθε να προσεύχεσαι»

πρόλογος του αρχιμ. Αντωνίου Ρωμαίου

εκδ. «Έλαφος» 1973

Archbishop Antony Bloom

Πηγή: imverias.blogspot.gr